

CANÇÓ

Ester Formosa

Ester Formosa, una veu a contracorrent

Contracorrent

Pere Pons

Ester Formosa. PLAÇA DEL REI. BARCELONA. FESTIVAL GREG. DIMECRES, 5 DE JULIOL DEL 2000.

Al marge de modes, tendències i altres fórmules plantejades des del pragmatisme i la condescendència, la proposta musical d'Ester Formosa té un valor afegit pel seu coratge d'anar, en certa manera, contracorrent. Amb la majoria de les cançons escrites pel seu pare, el poeta Feliu Formosa, i un acurat treball musical a càrrec de Sílvia Comes executat al damunt de l'escenari per Maurici Villavecchia, l'actriu i intèrpret va estrenar en públic les cançons del seu primer treball en solitari, *La casa solitària*.

Tot i que l'espectacle es va ressentir de les irregularitats habituals del seu incipient rodatge, el que es va poder veure i sentir la nit passada a la plaça del Rei va ser més que suficient per concedir-li un espai propi a aquesta artista nouvinguda dins el fressat territori de la cançó.

Defugint els llocs comuns i els estereotips que han marcat aquest gènere, Ester Formosa aconsegueix desmarcar-se cantant sense embuts ni eufemismes un tema tan recurrent però al mateix temps tan universal com és l'amor. I ho fa des d'una senzillesa natural i quotidiana, sense cap ànim de transcendència, amb un registre vocal de notable qualitat i una cobertura musical que tan aviat beu del jazz i del tango com de la cançó francesa, el cuplet i el cabaret. Autors que versiona, com ara el *chansonier* Charles Trenet i el tanguista Virgilio Expósito, són pistes ben clares del camí que comença a seguir aquesta artista. Un camí que combina la intimitat dels sentiments amb la joia de viure, el valor de l'amor i, al mateix temps, la crítica a la seva sobrevaloració. Un camí potser massa senzill i transparent per aconseguir penetrar en la cuirassa d'un món en què el que prima és el llenguatge ambigu i la doble lectura, quan no l'opacitat més absoluta.

Ester Formosa, però, no sembla disposada a seguir el curs del corrent imperant i ja només per aquest motiu –al marge de l'interès de la seva proposta i de les seves qualitats com a intèrpret– mereix atenció i respecte.